

nemlig under 22de August 1871, og da var den daværende Amtmand Kammerherre Vedel forflyttet. Spørgsmaalet bliver nu, hvem kom da efter ham, hvem var konstitueret i den nærmeste Tid derefter, altsaa indtil den nye Embedsmand, der kom fra Færøerne, kunde overtage Embedet? Derom findes ingen Oplysning. Jeg veed ikke, om det har været en haabefuld Ungling fra Indenrigsministeriet, hvis Kjendskab til Kasse- og Regnskabsvoesenet neppe har været særdeles stort, eller om det muligens har været Hr. Bjørnsen selv, har det sidste været Tilfældet, saa er det virkelig ikke værd at tale videre om den Sag, thi saa kan man vel forklare sig, at den er falden bort; men det synes temmelig klart, at imod den Amtmand, han være nu enten fast ansat eller konstitueret, som har taget Bjørnsens aldeles utilfredsstillende Besvarelse af 22de August 1871 for god og henlagt denne Sag uden at forfølge den videre, kan der gjøres Ansvar gjældende for, at Kasse-mængden ikke er bleven opdaget noget tidligere. Stor Forskjel Tid er der nu ganske vist ikke, det var neppe 2 Maanedes senere, at Bjørnsen døde, men det er dog en Erfaring, man undertiden har høvt Leilighed til at gjøre, at det naar en Kasse-mængde opdages, er heldigere, naar denne Opdagelse sker i Vedkommendes levende Live, end efter hans Død, thi i det sidste Tilfælde ser man, at Slægt og Venner af Hensyn til Strafansvaret ere en hel Del mere ivrige efter at faae Kasse-mængden dekret, end de ere i det sidste Tilfælde. Skulde der for Øvrigt, affet herfra, være opstaaet nogen Mistanke hos den Tilsynsforende, saa maatte dette vist nok nærmest have hidført saa Forhold, der ikke vedkom Embedsførelsen, men kun Embedsmandens private Liv, som efter Alt, hvad der kan siges at foreligge, har været temmelig vidtløftigt og for en Dommer og Dørighedsperson meget upassende; men jeg vil ikke behæjde den tilsynshavende Embedsmand, at der ikke er taget videre Hensyn til flige private Ting, som jo ligge udenfor Embedsførelsen. Heller ikke kan jeg tilbageholde den Bemærkning, at det forekommer mig noget ufatteligt, hvoreledes Bjørnsen i saa mange Aar har kunnet skjule Bedragerierne for sit Kontorpersonale; men paa den anden Side maa det erkjendes, at selv om f. Ex. hans Fuldmægtig har haft Mistanke eller endog saa Visshed om, at Sligt gif i Svang, kan man jo vel forundre sig over, at han er vedbleven at forholde sig taus, men man kan ikke paa denne Laashed begrunde noget Ansvar som Medvinder. Under alle Omstændigheder er Sagen temmelig alvorlig, og skjøndt der, som jeg maa gjentage, vistnok ikke kommer noget ud af en saadan civil Sag, som Udvalget her har ønsket anlagt, vil det dog vist findes naturligt, at Udvalget har troet at burde ligeover for Statskassens Lærv træde en Dom, ligesom der ganske sikkert ogsaa er al god Grund til at overveie, om

der ikke kunde gjøres Ændringer i Kontrolens Beskaffenhed, hvorved den blev mere virksom. Naar den høitærede Minister for yttrede at man ikke behøvede at vente paa en Dom for at overveie Muligheden af flige Ændringer, idet Spørgsmaalet herom allerede var i god Gang, saa vil jeg blot dertil sige: Saameget desto bedre, Særlig skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Bjørnsen ikke vilde have havt saa mange private Midler i Hænde, hvorved han kunde overføre Kasse-mængden fra det ene Bo til det andet og være i Stand til at forevise de fornødne Kontanter ved Kasseefterfyndet, hvis den ikke havde herket den Praxis paa Bornholm, som saavidt jeg veed ellers slet ikke kjendes; nemlig, at ikke alene Skifteforvalteren selv er Intasfator i Boer, men at Retsskriverne overhovedet lade sig antage som Intasfatorer ved Løspreauktioner ogsaa udenfor Boer. — jeg veed ikke, at Sligt finder Sted udenfor Bornholm; men derimod veed jeg nok, at denne Praxis findes der. — Strengt taget er der vel for Tiden ikke noget Middel til at forbyde, at den finder Sted; men det er efter mit Skjøn, meget vigtigt, at Sligt er tilladt, og det Spørgsmaal paatrænger sig, om der ikke ved Lov burde gjøres en Forandring heri. Noget Saadant vil jo tildeels ske, nemlig for saavidt angaar Stillingen som Intasfator i Boer, naar det nye Lovforslag om Dødsbostifter maatte blive færdigt, og jeg maa meget beklage, at dette Lovforslag, som der vist er Mange her i Landet, der ønske endelig færdigt, allerede af den Grund, at det vil nedsaette Skiftegebyrerne ikke liden, synes at skulle begraves i et Udvalg i det andet Thing. Naar den høitærede Justitsminister for Øvrigt spurgte om, imod hvem man mente, at det civile Ansvar der overhovedet er Tale om, skulde anlægges, saa anser jeg mig ikke beføiet til at udtale mig herom paa Udvalgets Vegne, men jeg skal blot sige, at jeg, foruden det Vint, jeg muligens selv maatte have givet, nemlig om at søge oplyst, hvem der var konstitueret i August og September Maaned 1871, og altsaa overveie, om der ikke mod den konstituerede Embedsmand vilde kunne gjøres et eller andet Ansvar gjældende, for Øvrigt nærmest har opfattet det som Udvalgets Mening, at det var vedkommende Amtmand, man her ønskede Sag anlagt imod, idet det egentlige Gjennemsyn af Skifteprotokollerne jo paahviler ham, medens vedkommende Departementschef i Revisionsdepartementet jo egentlig blot har at forviise sig om, hvorvidt de Penge, der efter Bøgerne skulde være tilfæede, ogsaa ere det, uden at der under et saadant kortværgt Efterblik kan være Tale om nogen mere detaljeret Revision af Regnskabsbøgerne. Jeg tror derfor, at om det end efter min Mening maa erkjendes, at der ikke ved Dom vil kunne ventes paalagt Amtmanden noget Ansvar, er det endnu mere klart, at et saadant Ansvar, jf. med Dom, kan paalægges, De